

Szabados Attila

PRAEPARATIO

Nagyanyám közel-keleti vendéget vár.
Kimegy megmosdani, áll a fűben,
a pajtából tehenek, lovak nézik.
Tenyerével vizet locsol az arcára.
Nézi a napot, lavórba szuszakolja
lábait. Olyan, mint egy hatalmas
cserepes virág. Este kiszáll, nagyapám
éhes. A tükörben megpillantja magát,
de nem sír, pedig nagyon megöregedett.

KÖNTÖS

A kihordott köntöst a fürdőben
találtam, egy szennyeskosár alján.
Másnap vendégek jöttek, mindent
kimostunk. Ujjongva emelgettem,
körbevitettem a ház szobáin, mint
egy bálványt. Mióta meghalt, nem
hordta senki. Nézem, ahogy forog
a mosógép dobjában, félek, nehogy
tovább szakadjon. A karrész alatt
mindkét oldalt lyukas, megkötője
foszlik. Ide tette, mielőtt minden
ereje elhagyta. Nyáron még láttam,
hordta, nem csak képzelem, lyukak
nélkül. Megvarrásról szó sem eshet.

BÉRLAKÁS

Mióta a ház felét dobozokba pakoltuk,
bérlakásban élünk. Először félünk
a múzeumi csendtől, a lakókkal távozó
bútorok csak a fúga meg a festék
állott szagát hagyták hátra. Egy év után
már saját lábnyom feketélik az ágy
melletti falon, akár egy pecsét. A gang
megtelik dobozokkal, kikerülnek
a szezonális díszek. Az alsó szomszéd
éjjel él, bútorok csikorgása szivárog
a padlón, a sarkokból üvöltés, szinte
beleremeg a könyvespolc. A bérleményt
tárgyaink feszesen kitartják – szekrények,
ágyak, régi vázák – és nem is a csend
riaszt, ha új lakásba lépek, inkább hogy
az egész összeroppan, mint egy kifújt tojás.

EGY BALATONI NYARALÁSON

Anyám az iszapban
elhagyta a jegygyűrűjét,
apám akkor kezdett
egyre halkabb lenni.
Később egészen néma
lett, mintha a hangját
a vízben hagyta volna,
hogy soha többé ne tudjon
kiúszni – csak a homok
szélét kapargatja.

ÁGY, SZŐNYEG

Ezeket tesszük ki a kert végébe,
miután nedvei végleg kicsorogtak,
beleitták magukat a szövetekbe,
a sejteket elhagyta minden élet.

A fűvön korhadni kezd az ágy,
először a lábai, majd egyre feljebb,
leválnak a rostok, bomlik a szőnyeg
szála, a nap fakóra szívja színeit.

Akkor benzint locsolunk, feketére
égetjük, ami még utolsó perceiben is
vele volt, a szőnyeget, az ágyat,
a beszívódott halál finom nedveit.

A máglya nyomát szenes kör jelöli
a meggyfa mellett, a testet mégis
messzebb földelik el, valahol a falu
végén, köztemetőben.